

Silva Tedre

Ulos imperfektistä

Tässä oli
oli posti, koulu, kauppa
oli loputon työ
olivat lapset

Imperfekti käärii maaseudun menetyksiin,
mutta minä olen tässä nyt

Seison lumisella mäellä vieressäni satavuotias talo
samanlaisia tupakka-askiarkkitehtuurilla suunniteltuja
tuvan ja kammarin mökkejä
kukkii maaseutu kaikkialla
Ja kun kahlaan reittä myöten lumessa samasta kohdasta tarpeeksi usein
siihen syntyy polku

Totta kai lumi tuiskuttaa jälkeni piiloon
tuuli puhaltaa polun umpeen
Siellä ne silti ovat, askeleeni ja kevät tulee
ja ruoho odottaa lumen alla
Minun jälkeni ruohossa
ja suutarin, ja hänen vaimonsa
ja heidän lastensa, joilla oli isän korjaamat kengät
Isä kiersi kylällä talosta taloon kenkiä tekemässä

Jälkemme risteilevät tässä mäellä eivätkä askeleeni
hävitä heidän muistoaan

Naapurin nainen on paluumuuttaja, mies kengätön helsinkiläinen,
heille entisestä kyläkoulusta tuli koti
Hekin tarpovat umpihangessa
korjaavat taloa, harventavat metsää
jotta katse kantaisi vaarojen yli Venäjälle
jotta valo säilyisi maan yllä

Toisen naapurin traktorin pyörä on kookkaampi kuin hirvi,
aikaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn
isäntä toimittaa töitä joista en ymmärrä
Talvella traktori puskee auki kylätietä
Jossain pellot puskevat pajukkoa
Lehmät kuljeskelevat navetoissaan, astuvat robotin lypsettäviksi,
kun perunasäkeiksi paisuneet utareet alkavat painaa

Kylätien sivuhaaran takana vaalii elämäntapaemäntä
kyyttöjään ja suomenlampaitaan

En osaa lukea tätä seutua,
se ei kerro minulle miten pitäisi olla mitä tehdä
Ollakseni tarvitsen heitä, jotka osaavat,
joiden ruumiin muistiin takoi aika eletyn maaseudun

Ruoho kasvaa kohta pitkäksi
Juhannuksen jälkeen tarvitaan neljähoo -kerhon opiskelijapoika
vetämään se poikki raivaussahalla
Poika opiskelee kuvaamataidonopettajaksi

jossain pohjoisessa kaupungissa, en muista missä
Kesällä hän tulee

Ja heinäkuussa tulevat kaikki maailmalle valuneet maaseudun lapset,
asuvat äitiensä talven läpi huolehtimia huoneita,
levittäytyvät järvelle, metsiin ja vaaroille
Heidän lapsensa kirkuvat rannoilla riemuaan,
äänekkäämpinä kuin sadat lokit

Saavumme me, mökkiläiset, kakkosasujat, puun halaajat
eksynyt kaupunkilaiskansa

Lauantaisin hiipi musiikki tanssilavalta mäelleni
kuin Turusen romaanissa pienviljelijän vaimon ruumiiseen yli Pielisen
Kurssit käyneet tanssijalat taivuttavat tangot ja harppovat rokit

Toisaalla ilmestymme jo varhemmin
saavumme nelivetoautoillamme,
joiden otsaan on isketty kotimaidemme rekisterikilvet,
niistä erotamme toisemme

Asetumme meitä varten siivottuihin tiloihin,
nukumme valmiiksi pedatuissa sängyissä,
pidämme takassa tunnelmatulta valmiiksi kannetuilla puilla,
lämmitämme sähkösaunoja
Iltaisin katsomme televisiosta samoja ohjelmia kuin kotona,
laulamme karaokea turistibaarissa,
kärkymme revontulia ja iskelmätaivaan tähtiä

Ihastelemme tai-vaal-li-sen kauniita maisemia
ja tulemme kireiksi jos pilvet roikkuvat tummina,
vihjaillen pudottavansa märkää ja raskasta lunta
tai jos mittari mökin nurkalla heilahtaa reilusti miinuksille

Me kahisemme värikkäissä vapaa-ajanasuissamme kylätiellä,
ostamme juustoleipää tai leipäjuustoa,
paikallisia tuotteita

joita paikalliset ihmiset ovat meitä varten valmistaneet

Vaihdamme kauden hiihtoasuihin
ja täytämme meitä varten tehdyt ladut
tarvitsemme opastaulun joka käänteeseen
kuljemme mittari valtimolla
laskemme askeleet, sykkeet, kilometrit

Palaamme hikisinä ja tyytyväisinä
ja ajamme pois meitä varten aurattuja teitä

Tämä on meidän talvinen aurinkoparatiisimme
ja kun aurinko sulattaa lumen
lähdemme palataksemme viikoksi syksyn väreihin,
kesällä karautamme veneinemme meren saariin

Emme tiedä paljoakaan meitä varten tehdystä työstä
emme tahtomattomasta toimittomuudesta,
marraskuun pitkistä pimeistä

Me olemme maaseudun asukkaiden niukka elinkeino

Sinne he jäävät odottamaan seuraavaa sesonkia
hiljeneviin kyliin valmistamaan meille uusia elämyksiä,
elämään paikkoja joita kutsuvat kotiseuduiksi

Me emme osta vain nautintoja
haluamme heidän sielunsa
emmekä huomaa miten paljon me heitä tarvitsemme

Maaseutu on preesens ja futuuri, se on yhtäläillä kuin minä olen
Se on vielä sittenkin kun minä olen mennyt

Tulee toinen talvi ja kaikki vuoden erilaiset aamut
ja aina joku rakastaa tätä maata, kantaa siitä huolta
tekee asioita sen hyväksi

Joku toinen seisoo täällä mäellä,
katsoo joelle, odottaa että kurjet tulevat
ja menevät
ja tulevat taas

Kirkas tähtitaivas, päivä jolloin pilvet putoavat liki maata,
sateen lohduttava hipaisu tai ilkkuva sivallus
lumen valo
Kaikki on tässä nyt ja aina.

Maaseudun uusi aika 2-3/2013